

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/103/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2217205744
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2217205744.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlatice Javorovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Terézie Mecelovej v právnej veci žalobkyne: Orange Slovensko, a.s., Metodova 8, 821 08 Bratislava, IČO: 35 697 270, zastúpenej splnomocnenkyňou: Bobák, Bollová a spol., s.r.o., Dr. Vladimíra Clementisa 10, 821 02 Bratislava, IČO: 35 855 673, proti žalovanej: P. A., nar. XX. C. XXXX, bytom L., N. u. X. I/X, o zaplatenie 359,84 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda z 9. marca 2018 č.k. 16Csp/82/2017-95, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach o určení neprijateľnej podmienky (I. výrok), o zamietnutí žaloby v časti o zaplatenie 307,63 eur s 5,05 % ročným úrokom z omeškania od 14.11.2015 do zaplatenia a v časti náhrady trov konania (III. a IV. výrok) r u š í a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. určil, že ustanovenie odseku 2.5 písm. a) formulára „Dodatok k zmluve o poskytovaní verejných služieb“ používaného žalobcom k 17. júnu 2015 [t. j. text: „ak Účastník počas doby viazanosti uvedenej v čl. 2 bode 2.3 Dodatku poruší svoju povinnosť včas a riadne uhradiť cenu za Služby alebo povinnosť uhradiť včas a riadne iný svoj peňažný záväzok voči Podniku alebo povinnosť uhradiť včas a riadne Podniku inú platbu, ktorú je povinný platiť Podniku (a to aj v prípade, ak sa nejedná o peňažný záväzok voči podniku, avšak Účastník je povinný ho uhradiť Podniku alebo prostredníctvom Podniku)“] je neprijateľnou podmienkou v zmysle § 53 ods. 1 a ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka; II. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 52,21 eur s 5,05 % ročným úrokom z omeškania od 14.11.2015 do zaplatenia do 3-och dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku; III. v časti o zaplatenie 307,63 eur s 5,05 % ročným úrokom z omeškania od 14.11.2015 do zaplatenia žalobu zamietol a IV. žalovanej priznal podľa výsledku konania proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 70%.

Právne svoje rozhodnutie vo veci samej odôvodnil ust. § 40 ods. 3, § 52 ods. 1, 3 a 4, § 53 ods. 1 a 2, ods. 4 písm. k/, ods. 5 a ods. 10, § 517 ods. 2, § 544 ods. 1 a 2 a § 545a O.z. (zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov); § 132, § 150, § 151 ods. 1, § 186 ods. 2, § 294, § 297 písm. b/, § 298 ods. 2 CSP (zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov); § 43 ods. 12 písm. b/ a § 44 ods. 1, 3 a 4 ZEK (zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách, v znení účinnom od 1. januára 2012); § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia O.z., v znení účinnom od 1. februára 2013.

Vecne dôvodil, že žalobkyňa sa žalobou z 10.2.2017, doručenou súdu 13.3.2017 domáhala voči žalovanej zaplatenia sumy istiny vo výške 359,84 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne z dlžnej sumy od 14.11.2015 a trov konania. V žalobe uviedla, že uzavrela so žalovanou zmluvu č. A8451829, ktorou mu vypožičala SIM kartu umožňujúcu využívať telekomunikačné služby, pričom jej bolo priradené účastnícke telefónne číslo XXXXXXXXXX. Okrem toho uzavrela so žalovanou Dodatok k tejto zmluve, ktorým mu predala mobilný telefón/telekomunikačné zariadenie Sony Xperia Z2 vo výške 307,63 eur za akciovú cenu 99 eur a žalovaná sa zaviazala využívať služby žalobkyne po určitý čas - 24

mesiacov. Pre prípad nedodržania záväzkov žalovanej bola v dodatku dohodnutá zmluvná pokuta 321 eur, ktorá sa mala znižovať v závislosti od toho koľko celých mesiacov uplynulo od uzavretia Dodatku do okamihu porušenia zmluvnej povinnosti. Okrem toho žalovaná neuhradila fakturované plnenia vo výške 52,21 eur so splatnosťou 16.5.2015.

Súd prvej inštancie vychádzal zo zisteného skutkového stavu, podľa ktorého žalobkyňa ako dodávateľ a žalovaná ako spotrebiteľ (účastník, fyzická osoba, nepodnikateľ) uzavreli dňa 1.4.2015 Zmluvu o poskytovaní verejných služieb - č. A8451829, v ktorej sa žalobkyňa na určenej SIM karte zaviazala poskytovať žalovanej dohodnutý účastnícky program (Panter Pro 45 s osobitným roamingovým balíkom) s dohodnutými službami; jej obsahom je okrem niekoľkých základných dojednaní (napr. zúčtovacie obdobie) v podstate len deklarácia záväznosti ďalších dokumentov (cenníka, všeobecných obchodných podmienok) medzi stranami. K zmluve uzavreli strany v ten istý deň aj Dodatok (identifikačný kód dodatku č. 8248141), ktorého predmetom bola (okrem iného) aktivácia účastníckeho programu (ods. 1.1 a 1.4), predaj zľavneného telekomunikačného zariadenia Sony Xperia Z2 za zľavnenú cenu 99 eur, hoci jeho maloobchodná cena bola 420 eur (ods. 1.2), záväzok žalovanej využívať telekomunikačné služby po určité obdobie za určitých podmienok (ods. 2.2), ako aj určité ďalšie záväzky. Na základe označenej zmluvy žalobkyňa vystavila žalovanému faktúru č. 5296404303 z 2.5.2015, splatnú dňa 16.5.2015 na sumu 52,21 eur s DPH. Žalobkyňa zaslal žalovanému list z 25.8.2015 označený ako „Pokus o pokonávku“, v ktorom mu zaslala prehľad dlžných súm cien elektronických komunikačných služieb. Zároveň ho vyzvala na zaplatenie omeškaných splátok, „zmluvnej pokuty/náhrady škody“ vo výške 307,63 eur a nákladov vynaložených na odovzdanie a prevzatie prípadu do mandátnej správy za účelom mimosúdneho vymáhania vo výške 10 eur do 13.11.2015.

Na základe vykonaného dokazovania (oboznámene sa s listinnými dôkazmi) súd ustálil, že žaloba podaná žalobkyňou je dôvodná len čiastočne. Zmluva medzi stranami z 1.4.2015 je zmluvou o poskytovaní verejných služieb v zmysle § 44 ZEK. Z tejto zmluvy vznikla žalovanej ako účastníkovi podľa § 43 ods. 12 písm. b/ ZEK povinnosť platiť cenu za poskytnutú verejnú službu podľa zmluvy o pripojení určenú v zmluve aspoň odkazom na tarifu (§ 44 ods. 1, 3 a 4 ZEK). Je zrejmé, že žalobkyňa poskytla žalovanej určité služby elektronickej komunikácie, ktoré mu aj riadne vyfakturovala (v sume 52,21 eur). Na základe uvedených ustanovení ZEK tak žalovanej vznikla povinnosť túto cenu uhradiť. Omeškaním so zaplatením tejto ceny vznikol žalobkyňi aj nárok na úroky z omeškania podľa § 517 ods. 2 O.z. v spojení s § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom od 1.2.2013. Preto súd v tejto časti žalobe vyhovel.

Vo zvyšku však žaloba žalobkyne dôvodnou nebola. Sumu 307,63 eur si žalobkyňa uplatňovala ako zmluvnú pokutu v zmysle ods. 2.5 Dodatku k zmluve č. A8451829. V zmysle § 544 ods. 1 a 2 O.z. možno v zmluve dojednať zmluvnú pokutu pre prípad porušenia zmluvnej povinnosti, ale len v písomnej forme. Dodatok bol spísaný a podpísaný oboma účastníkmi, takže spĺňa požiadavku písomnej formy (§ 40 ods. 3 O.z.). V ustanovení dodatku bola dohodnutá zmluvná pokuta v sume 321 eur v podstate pre prípad omeškania s platením za dohodnuté služby, ako aj pre prípad „porušenia povinnosti Účastníka zotrvať v zmluvnom vzťahu“ resp. „porušenia povinnosti Účastníka neuskutočniť úkon, ktorý smeroval k ukončeniu Zmluvy“ (takáto povinnosť je v podstate obsiahnutá v ods. 2.3 písm. a) uvedeného dodatku). Takéto dojednanie podľa názoru súdu spĺňa požiadavky § 544 ods. 1 a 2 O.z. na platné dojednanie zmluvnej pokuty. Zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že žalobkyňa je podnikom elektronických komunikácií a pri uzatváraní dodatku z 1.4.2015 konala v tomto postavení, zatiaľ čo žalovaná konala ako nepodnikateľ, teda nekonala v rámci svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti. Žalobkyňa je tak dodávateľom a žalovaná spotrebiteľkou v zmysle § 52 ods. 3 a 4 O.z. v znení účinnom k 1.4.2015 a horeuvedená zmluva je tak spotrebiteľskou zmluvou v zmysle § 52 ods. 1 O.z. Ustanovenie § 53 ods. 1 O.z. zakazuje, aby spotrebiteľské zmluvy obsahovali ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (tzv. neprijateľné podmienky), jednou z neprijateľných podmienok je aj neprimerane vysoká suma ako sankcia, ktorú by mal spotrebiteľ platiť za porušenie svojho záväzku (§ 53 ods. 4 písm. k/ O.z.). Výnimku by tvorili individuálne dojednané podmienky. Podľa § 53 ods. 10 O.z. sa má neprijateľnosť podmienok hodnotiť so zreteľom na povahu tovaru alebo služieb, na ktoré bola uzatvorená, a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy. Preto je potrebné hodnotiť žalobkyňou uplatnenú zmluvnú pokutu aj z týchto hľadísk. Žalobkyňa v žalobe výslovne odvodzuje svoj nárok na zmluvnú pokutu z písm. a/ vyššie citovaného ods. 2.5 dodatku, teda zo skutočnosti, že žalovaná nezaplatila včas cenu služieb. Žalobkyňa ani netvrdí, že by boli naplnené predpoklady písm. b/, teda že by žalovaná „nezotrvala v právnom vzťahu“, resp. že by v tomto smere porušila povinnosť nevykonať určitý úkon. Vzhľadom na takéto skutkové vymedzenie žaloby (§ 132 v spojení s § 294 CSP) sa súd zaoberal primeranosťou zmluvných pokút len pre tento prípad. Žalobkyňa pritom v žalobe vyjadrila

presvedčenie, že takto dojednané zmluvné pokuty sú primerané, pretože ich výška sa postupne znižuje podľa trvania dodatku. Podľa judikatúry k analogickému problému primeranosti zmluvnej pokuty na účely § 301 Obchodného zákonníka by sa súd pri úvahách o primeranosti zmluvnej pokuty mal zaoberať všetkými relevantnými okolnosťami prípadu. Podobná povinnosť vyplýva z už citovaného § 53 ods. 10 O.z. pre posudzovanie neprijateľnosti zmluvných podmienok. Súd by sa mal zamerať nielen na hodnotu a význam zabezpečovanej povinnosti, ale aj na iné skutočnosti (napr. hospodársku pozíciu zmluvných strán pri uzatváraní zmluvy, spôsob zapracovania zmluvnej pokuty do zmluvy, reciprocitu zmluvnej pokuty, druh zavinenia dlžníka, ako aj na skutočnosť, či došlo k vzniku škody alebo nie a pod., porov. rozsudok NS SR sp. zn. 3 Obdo 283/98, uznesenie NS SR sp. zn. 2 Obdo 39/2010). Osobitne je potrebné zohľadniť jej funkciu prevenčnú a uhradzovaciu (rozsudok NS SR sp. zn. 2 Cdo 172/2007). Ustanovenia § 544 a nasl., ale ani § 53 ods. 4 písm. k/ O.z. v tomto smere nevyžadujú, aby výška zmluvnej pokuty presne zodpovedala len výške škody, ktorá veriteľovi vznikne porušením záväzku dlžníka; nemožno preto samo osebe vylúčiť, že zmluvná pokuta môže byť vyššia (v tom spočíva jej prevenčná funkcia). Ustanovenie § 53 ods. 4 písm. k/ O.z. (a aj § 545a) zakazujú len neprimerane vysokú sankciu, resp. zmluvnú pokutu. Podľa názoru súdu však pri posudzovaní primeranosti treba inak pristupovať k prípadom, v ktorých bola zmluvná pokuta individuálne vyjednaná (a v ktorej sa teda relatívne verne zrkadlí dohoda zmluvných strán o jej výške), a k tým prípadom, v ktorých zmluvná pokuta bola fakticky určená jednou stranou. Pre záver o neprijateľnosti zmluvnej pokuty je v zmysle § 53 ods. 10 O.z. a vyššie uvedenej judikatúry potrebné uvážiť predovšetkým význam zabezpečovanej povinnosti. V prerokúvanej veci je v ods. 2.5 písm. a/ dodatku k zmluve o poskytovaní verejných služieb zabezpečená zmluvnou pokutou povinnosť účastníka včas a riadne platiť cenu elektronických komunikačných služieb. Z citovaného ustanovenia je tak zrejmé, že povinnosť zaplatiť zmluvnú pokutu vzniká už v tom momente, kedy účastník nesplní túto povinnosť, bez ohľadu na následky, ktoré to bude mať na zmluvu a dodatok k nej ako celok (teda či dôjde k ukončeniu právneho vzťahu zo zmluvy alebo nie). Z obsahu ods. 2.5 dodatku však vyplýva, že výška zmluvnej pokuty je určená ako rozdiel medzi bežnou maloobchodnou cenou elektronického telekomunikačného zariadenia predaného na základe dodatku a jeho zľavnenou cenou podľa dodatku. Inak povedané, výška zmluvnej pokuty je určená tak, aby kryla podniku výpadok príjmov (výnosov) vzniknutý tým, že toto zariadenie predal za cenu nižšiu než obvykle. Na účely krytia tohto výpadku je dohodnutá doba viazanosti v kombinácii s povinnosťou účastníka mať po celú dobu trvania aktivovaný určitý účastnícky program s určitým minimálnym mesačným „paušálom“. Znamená to, že účastník každomesačne neplatí len za skutočne využité služby, ale platí určitú fixnú sumu bez ohľadu na to, či a v akom rozsahu komunikačné služby využíva. Taká úprava je samozrejme opodstatnená práve poskytnutou zľavou z ceny telekomunikačného zariadenia. Ak dôjde k zániku zmluvy, zaniká doba viazanosti a žalobkyňa tak nemá iný prostriedok na kompenzáciu poskytnutej zľavy než zmluvnú pokutu. Preto je podľa názoru súdu zmluvná pokuta vo výške rozdielu maloobchodnej ceny zariadenia a zľavenej ceny v princípe primeraná pre prípad ukončenia zmluvného vzťahu pred uplynutím doby viazanosti. Týmto spôsobom ukončenia totiž sa naruší celý hospodársky model žalobkyne pri predaji takéhoto „akciového“ zariadenia. Takéto dôvody však podľa súdu nemožno nájsť v prípade upravenom v písm. a/ citovaného ods. 2.5 dodatku. Porušenie povinnosti účastníka platiť za poskytnuté služby totiž samo osebe tento hospodársky model žalobkyne nenarušuje, resp. nenarušuje ho do tej miery, aby to znamenalo potrebu kompenzovať celú zľavu z ceny el. komunikačného zariadenia zmluvnou pokutou. Ak totiž nedôjde k ukončeniu zmluvného vzťahu pred uplynutím doby viazanosti, žalobkyňa má naďalej nárok na minimálny „paušál“ počas celej doby viazanosti, z toho vyplývajúci nárok na zaplatenie tohto minimálneho paušálu voči účastníkovi. Tento príjem jej tak v rámci jej hospodárskeho modelu kompenzuje výpadok spôsobený predajom komunikačného zariadenia za zľavnenú cenu. Uplatnenie zmluvnej pokuty podľa ods. 2.5 písm. a/ dodatku totiž samo osebe nezbavuje účastníka povinnosti naďalej plniť záväzky zo zmluvy o poskytovaní verejných služieb a dodatku k nej, vrátane povinnosti mať aktivovaný minimálny paušál. Takej povinnosti by ho zbavovalo len uhradenie zmluvnej pokuty v zmysle ods. 3.5 dodatku, avšak aj to len od okamihu jej uhradenia. Z uvedených dôvodov tak výška zmluvnej pokuty v sume rozdielu bežnej maloobchodnej ceny zariadenia a jeho zľavenej ceny podľa dodatku nemôže byť považovaná za primeranú v prípade, ak porušenie zmluvy a dodatku spočíva len v tom, že účastník počas jej trvania poruší svoju platobnú povinnosť podľa zmluvy a dodatku, ak súčasne nedôjde k ukončeniu zmluvy, teda nedôjde k naplneniu (hospodárskeho) účelu, ktorý sa sleduje takto určenou výškou zmluvnej pokuty. Ustanovenie dodatku, ktoré takúto zmluvnú pokutu upravuje [v prerokúvanej veci ide len o ods. 2.5 písm. a/, keďže dôvod uvedený v písm. b/ nebol žalobkyňou uplatnený a ani súdom posudzovaný], tak spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech účastníka (spotrebiteľa) tým, že od spotrebiteľa vyžaduje zaplatenie neprimerane vysokej sumy ako sankcie, v dôsledku čoho ide o neprijateľnú podmienku v zmysle § 53 ods. 1 a ods. 4 písm. k/

O. z.. Podľa názoru súdu nemožno túto zmluvnú podmienku považovať ani za individuálne dojednanú. Súdu je z úradnej činnosti známe, že žalobkyňa jednotne používa formulár dodatku k zmluve (ktorý má predtlačené políčka, ktoré sa pri uzatváraní zmluvy len vyplňajú), pričom takto určená výška zmluvnej pokuty je štandardne vypočítaná ako rozdiel maloobchodnej a zľavenej ceny el. kom. zariadenia, čo nakoniec výslovne vyplýva z textu ods. 2.5. Spotrebiteľ tak nemá možnosť výšku konkrétnej zmluvnej pokuty ovplyvniť (§ 53 ods. 2 O.z.). Vzhľadom na to, čo bolo uvedené vyššie, je neplatná zmluvná podmienka sankcionujúca porušenie platobných povinností účastníka zmluvnou pokutou vo výške zľavy z ceny el. kom. zariadenia obsiahnutá v ods. 2.5 písm. a/ dodatku k zmluve o poskytovaní verejných služieb. Neplatnosť má za následok, že nie je možné využiť ani moderačné právo súdu upravené v § 545a O.z., keďže ust. § 53 ods. 5 O.z. má ako *lex specialis* v spotrebiteľských vzťahoch prednosť pred ustanovením § 545a O.z.. Okrem toho by však moderácia neprijateľnej zmluvnej podmienky na prípustnú výšku odporovala aj zásade efektivity európskeho práva, pretože by bránila efektívnemu presadeniu cieľa sledovaného smernicou 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (pozri rozsudok Súdneho dvora EÚ z 22. januára 2015 v spojených veciach C-482/13, Unicaja Banco, a C-484, 485 a 487/13, Caxabank). Zo všetkých týchto dôvodov súd žalobu v časti o zaplatenie zmluvnej pokuty 307,63 eur zamietol, vrátane nároku na úroky z omeškania. Ustanovenie § 298 ods. 2 C. s. p. pre tento prípad ukladá vysloviť neprijateľnosť zmluvnej podmienky aj vo výroku rozsudku, čo sa vo výroku I. aj stalo.

V časti o trovách konania svoje rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 255 ods. 1 a 2, § 262 ods. 1 a 2 CSP, vecne úspechom žalobkyne čo do 15 % z predmetu sporu (52,21 eur /359,84 eur x 100 %) a žalovanej čo do 85 % z predmetu sporu (100 % - 85 %), čistým procesným úspechom žalovanej 70 % (85 % - 15 %), z ktorého dôvodu jej priznal proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 70 %.

2. Proti tomuto rozsudku v časti o určení neprijateľnej podmienky, v zamietajúcej časti veci samej a v časti trov prvoinštančného konania (I., III. a IV. výrok rozsudku) podala včas odvolanie žalobkyňa, s návrhom na jeho zmenu v napadnutej časti uložením žalovanej povinnosti zaplatiť žalobkyni sumu 307,63 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne od 14.11.2015 do zaplatenia a priznaním žalobkyni proti žalovanej nároku na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Uviedla odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP.

Ust. § 297 druhá veta písm. b/ CSP síce dáva možnosť súdu rozhodnúť vo veci samej bez nariadenia pojednávania, avšak len za splnenia zákonom stanovených podmienok. Prvou takouto podmienkou je jednoduchosť právneho posúdenia veci. Táto podmienka spočíva v predpoklade jednoduchosti, resp. jednoznačnosti posudzovanej veci. Žalobkyňa má za to, že v predmetnej veci táto podmienka splnená nebola, ktorá skutočnosť vyplýva aj z rôznorodého posudzovania podobných vecí súdmi Slovenskej republiky. Ďalším kritériom je nespornosť tvrdení strán. Toto kritérium vychádza z predpokladu efektívneho uplatňovania inštitútov procesného útoku a obrany stranami sporu. V prípade, že sa žalovaný k žalobe nevyjadril, t. j. nevyužil prostriedky procesnej obrany, a súd posúdil vec ako nespornú, tak mal súd vychádzať z nesporných tvrdení žalobkyne, žalobe v plnom rozsahu vyhovieť. Z uvedeného

vyplýva, že súd prvej inštancie mal nariadiť pojednávanie, keďže podmienky pre aplikáciu § 297 CSP neboli naplnené. Uvedeným postupom teda súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Z odôvodnenia predmetného rozsudku ďalej vyplýva, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym zisteniam. Súd totiž zamietol žalobu v časti o zaplatenie sumy 307,63 eur z dôvodu údajnej neprijateľnosti zmluvnej pokuty. Toto svoje rozhodnutie súd ďalej priblížil aj v odôvodnení. I keď žalobca a priori je iného právneho názoru čo sa týka uplatňovania zmluvnej pokuty v obdobných veciach, poukazuje na skutočnosť, že v predmetnej veci si uvedenú sumu uplatňoval žalobca z titulu náhrady škody a nie z titulu zmluvnej pokuty. S touto skutočnosťou sa súd vôbec nezaoberal a nevysporiadal. Vzhľadom na uvedené je argumentácia súdu ohľadne zmluvnej pokuty ako aj výrok č. I. a III. irelevantný a nesprávny. Tým pádom rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Čo sa týka nároku na náhradu škody, žalobkyňa je názoru, že nárok spĺňa všetky náležitosti občianskoprávnej zodpovednosti za náhradu škody v zmysle § 420 a nasl. O.z. Pri výpočte spôsobenej škody žalobkyňa zohľadnila počet celých mesiacov, ktoré uplynuli od uzavretia dodatku k zmluve do okamihu porušenia zmluvnej povinnosti zo strany žalovanej. Poukázala na skutočnosť, že žalovaný si svoje zmluvné povinnosti neplnil od samého začiatku zmluvného vzťahu (po 3 mesiacoch), t. j. neuhrádzal faktúry za riadne a včas poskytované služby. Žalobkyňa z toho dôvodu má za to, že

žalovaná vstupovala do zmluvného vzťahu s nečestným a špekulatívnym úmyslom získať hodnotné telekomunikačné zariadenie za akciovú cenu a využívať služby žalobkyne pokiaľ to bude možné, bez úmyslu uhrádzať faktúry, t. j. plniť si svoje povinnosti a zotrvať v dobe viazanosti. Žalobkyňa je toho názoru, že takéto konanie žalovanej hrubo porušuje dobré mravy a poskytnutie právnej ochrany ako v prípade čestného spotrebiteľa by predstavovalo zneužitie tohto právneho inštitútu.

Na základe uvedeného má žalobkyňa za to, že súd prvej inštancie rozhodol nesprávne, keď jej nárok na zaplatenie sumy vo výške 307,63 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne od 14.11.2015 do zaplatenia zamietol a určil neprijateľnosť zmluvnej podmienky. Uvedené malo dopad aj na rozhodovanie o nároku na náhradu trov, z ktorého dôvodu žalobkyňa napadla týmto odvolaním aj výrok o trovách.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadrila, odvolací návrh nepodala.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP), preskúmal rozsudok v napadnutých častiach v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP), ktoré ale nezistil, súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je čiastočne dôvodné.

5. Odvolateľka namietala najmä to, že v dôsledku nenariadenia pojednávania vo veci jej súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvej inštancie žalobu s prílohami spolu s príslušnými poučeniami a výzvou na vyjadrenie k žalobe doručil žalovanej do vlastných rúk 28.12.2017, žalovaná sa k žalobe nevyjadrila, súd prvej inštancie na prejednanie veci nenariadil pojednávanie, ale došlo k verejnému vyhláseniu predmetného rozsudku dňa 9.3.2018.

Podľa § 177 ods. 1 a 2 CSP súd nariadi na prejednanie veci samej pojednávanie (1). Pojednávanie nie je potrebné nariaďovať a) ak ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 2.000 eur, b) strany s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania súhlasia, c) to ustanovuje tento zákon (2).

V zmysle § 297 CSP súd na prejednanie sporu nariadi pojednávanie. Pojednávanie nie je potrebné nariaďovať, ak a) sa vo veci rozhoduje rozsudkom pre zmeškanie v prospech spotrebiteľa, b) ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1.000 eur.

Odvolací súd je názoru, že žalobkyňa dôvodne namietala nesprávnosť procesného postupu súdu prvej inštancie podľa § 297 písm. b/ CSP o možnosti prejednanie sporu bez nariadenia pojednávania.

Formulácia § 297 písm. b/ CSP korešponduje s ustanovením § 177 ods. 2 písm. a/ CSP. Ich spoločnými znakmi sú jednoduché právne posúdenie, nespornosť skutkových tvrdení strán a bagateľný cenový (ktorého výška je rozdielna). Cieľom prvých dvoch znakov, aby pojednávanie nebolo potrebné nariaďovať v zásade v takých sporoch, kde nie je potrebné dokazovanie a nie je nevyhnutné ústne pred súdom prejednať argumenty strán, týkajúce sa právneho posúdenia sporu.

Podľa § 181 ods. 2 CSP po úkonoch podľa odseku 1 (prednesy strán na pojednávaní) súd určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná. Súd tiež uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci, ak tak už nepostupoval pri predbežnom prejednaní sporu.

Súd prvej inštancie doručil žalobu spolu s prílohami a poučením žalovanej, ktorá sa k žalobe nevyjadrila, napriek výzve súdu prvej inštancie, že ak uplatnený nárok v celom rozsahu neuznáva, aby vo vyjadrení uviedla rozhodujúce skutočnosti na svoju obranu, pripojila listiny, na ktoré sa odvoláva, označila dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (§ 167 ods. 2 CSP).

Skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné (§ 151 ods. 1 CSP). Pojmami procesný útok a procesná obrana (§ 149 CSP) zákonodarca zdôraznil kontradiktórnosť procesného postavenia strán v sporovom konaní. Ustanoveniami § 149 až § 154 CSP malo dôjsť k prehĺbeniu sporovosti konania, s cieľom prispieť k zefektívneniu, zrýchleniu a zhospodárneniu

sporového konania. Porušenie povinnosti tvrdenia, zakotvanej v ustanovení § 150 CSP pre obidve strany sporu sa považuje za procesnú pasivitu strany sporu, ktorá má za následok procesnú sankciu vo forme nespornosti nepopretých skutkových tvrdení protistrany (§ 151 ods. 1 CSP), alebo neúčinnosti nekvalifikovaného popretia skutkového tvrdenia protistrany (§ 151 ods. 2 CSP). Uvedeným spôsobom je potrebné postupovať aj v spotrebiteľských sporoch, pri ktorých sa nepoužijú ustanovenia o sudcovskej a zákonnej koncentrácii v zmysle § 296 CSP, t. j. § 153 a § 154 CSP (porov. rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co 405/2017).

Z obsahu spisu je zrejmé, že tvrdenia žalobkyne žalovaná žiadnym spôsobom nepoprela (ostala pasívna). Ak potom tvrdený skutkový stav, žalovanou nepopretý, súd prvej inštancie neprevzal za základ rozhodnutia (v časti o zaplatenie 307,63 eur s 5,05 % ročným úrokom z omeškania od 14.11.2015 do zaplatenia) a dospel k záveru o potrebe korekcie následku nespĺnenia procesnej povinnosti (CSP upravuje civilný proces v materiálnom poňatí, teda v zmysle zásady spravodlivej a účinnej ochrany práv podľa článku 2 CSP), mal (pri rešpektovaní zásady predvídateľnosti postupu súdu) nariadiť pojednávanie na prejednanie vecí samej (§ 297 veta prvá CSP), s uvedením predbežného právneho posúdenia veci (§ 181 ods. 2 CSP) s prihliadnutím na jeho právnu kvalifikáciu nároku v časti o zaplatenie 307,63 eur s 5,05 % ročným úrokom z omeškania od 14.11.2015 do zaplatenia, ako nároku z titulu zmluvnej pokuty, a nie žalobkyňou tvrdeného nároku z titulu náhrady škody.

Konanie pred súdom má zabezpečiť pre strany konania spravodlivú ochranu ich práv a záujmov (tzv. fair process). Preto im musí byť vytvorená možnosť predvídať rozhodnutie súdu a tomu prispôbiť uplatňovanie (realizáciu) svojich procesných práv. Všeobecný súd je tak povinný na všetky procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky, alebo sa bráni ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (porov. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 85/2015-17 z 12. februára 2015).

S poukazom na vyššie uvedené je dôvodné konštatovať, že súd prvej inštancie nepostupoval vyššie uvedeným spôsobom a neriadil sa ustanovením § 150 a § 151 CSP, v dôsledku čoho nepredvídateľný postup súdu prvej inštancie bol v rozpore s právom sporovej strany na spravodlivý proces.

Civilné sporové konanie je ovládané zásadou iura novit curia (súd pozná právo). Strany sporu nie sú povinné uplatnený nárok, ani obranu proti nemu, právne kvalifikovať, pretože právna kvalifikácia veci je vecou súdu. Musia ale uviesť rozhodné skutočnosti, ktoré umožnia súdu, aby uplatnený nárok alebo obranu proti nemu právne kvalifikoval. Súd tak skúma, či tvrdené skutočnosti možno podriaďiť pod hypotézu niektorej právnej normy tak, aby z dispozície tejto právnej normy bolo možné vyvodiť plnenie, prípadne určiť, či tu žalobcom požadovaný právny vzťah alebo právo je alebo nie je alebo potvrdiť také skutočnosti, ktoré bránia tomu, aby bolo žalobe vyhovené. Ak strana sporu uvedie rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vyvodzuje ňou tvrdený nárok alebo obranu proti nemu, ale s týmito skutočnosťami spája nesprávne právne následky, nie je súd viazaný právnym názorom strany a je povinný posúdiť vec podľa tých právnych noriem, ktoré na tvrdený a súdom zistený skutkový stav dopadajú. Ak teda súd rozhoduje o peňažnom plnení, ktoré vychádza zo skutkových tvrdení, ktoré umožňujú posúdiť nárok po právnej stránke aj podľa iných noriem, ako je žalobcom navrhované, resp. výsledky vykonaného dokazovania umožňujú podriaďiť uplatnený nárok pod iné hmotnoprávne ustanovenie, než akého sa žalobca dovoľáva, je povinnosťou súdu uplatnený nárok takto posúdiť bez ohľadu na to, či v žalobe právny dôvod požadovaného plnenia je alebo nie je uvedený, alebo je uvedený nesprávne. Nemožno preto uprieť súdu, aby v spojení so skutkovými zisteniami urobil sám odlišné, právu zodpovedajúce hodnotenie žalobou uplatneného plnenia. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu z 22. septembra 2010, sp. zn. 5Cdo/196/2009).

Z obsahu žaloby v predmetnom spore vyplýva, že žalobkyňa žalobu v časti nároku na zaplatenie 307,63 eur s 5,05 % ročným úrokom z omeškania od 14.11.2015 do zaplatenia, uplatňovala z titulu náhrady škody (viď čl. II. a V. žaloby) a nie z titulu zmluvnej pokuty, čím sa súd prvej inštancie vôbec nezaoberal a nevysporiadal, čo odvolateľka dôvodne namietala v odvolaní. Ako už bolo vyššie uvedené nemožno uprieť súdu, aby v spojení so skutkovými zisteniami urobil sám odlišné, právu zodpovedajúce hodnotenie žalobou uplatneného plnenia, avšak musí sa vysporiadať s otázkou prečo nie je možné žalobu uplatnený nárok právne kvalifikovať a posúdiť ako náhradu škody (ako to navrhovala žalobkyňa), s ktorou otázkou sa však súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku vôbec nevysporiadal a v napadnutom rozhodnutí tak absentoval argumentačný základ, ktorý by mohol odvolací súd preskúmať.

Zákon (§ 220 CSP) venuje zvýšenú pozornosť odôvodneniu súdneho rozhodnutia, normovaním obsahových náležitostí. Ide o návod čo má odôvodnenie rozsudku obsahovať, keďže má význam z hľadiska prostriedku kontroly správnosti rozhodnutia, a to zo strany účastníkov konania, ako i vyššieho súdu, ktorý ho bude preskúmať, ale aj zo strany verejnosti.

Ústavný súd Slovenskej republiky v zhode s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva stabilne judikuje, že povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie neznamená automaticky povinnosť poskytnúť podrobnú odpoveď na každý nastolený argument. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. sp. zn. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, III. ÚS 191/2013).

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ústavný zákon č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991 Zb.), čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach (oznámenie FMZV č. 209/1992 Zb.) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obrany proti takémuto uplatneniu.

V odôvodnení rozhodnutia má súd náležite vysvetliť, ako sa vysporiadal s rozhodujúcimi a zistenými skutočnosťami a na akom základe prijal právne závery. Preto ak je rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmateľné, lebo neobsahuje zásadné a určité vysvetlenie dôvodov, na základe ktorých súd rozhodol, prichádza do úvahy iba zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (porov. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 226/03).

Na základe vyššie uvedeného preto odvolací súd podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach o určení neprijateľnej podmienky, o zamietnutí žaloby v časti o zaplatenie 307,63 eur s 5,05 % ročným úrokom z omeškania od 14.11.2015 do zaplatenia a v časti náhrady trov konania (vzhľadom na závislosť výrokov), a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Povinnosťou súdu prvej inštancie (ktorý je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu) tak bude v ďalšom konaní postupovať v súlade s prejednacou zásadou civilného sporového konania, v ktorom je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu.

Skutkové tvrdenia žalujúcej strany sú prostriedkami procesného útoku a skutkové tvrdenia žalovanej strany sú prostriedkami procesnej obrany (§ 149 CSP). Procesnej povinnosti strany sporu uviesť skutkové tvrdenia zodpovedá procesná povinnosť protistrany poprieť tvrdené skutočnosti, pričom z ustanovenia § 151 CSP vyplýva procesná sankcia za nesplnenie procesnej povinnosti (§ 151 CSP).

Ak súd prvej inštancie dospeje k záveru o potrebe korekcie následku nesplnenia procesnej povinnosti, svoj postup odôvodní v uvedenom smere. Pri hodnotení použitých prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany, bude dôsledne vychádzať z preukázaných zmluvných dojednaní strán konania. Pri vykonávaní dokazovania bude súd prvej inštancie okrem prejednacej zásady a zásady kontradiktórnosti konania, aplikovať zásadu predvídateľnosti postupu súdu, ako aj prihliadať na špecifická tzv. spotrebiteľských sporov ako sporov s ochranou slabšej strany (§ 290 CSP a nasl.).

Súd prvej inštancie pri písomnom vyhotovení rozhodnutia bude dbať tiež na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo určité a presvedčivé, s uvedením obsahových náležitostí podľa § 220 ods. 2 CSP, vrátane uvedenia použitých prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal a ako ich vyhodnotil, prípadne prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada aj so špecifickými námietkami strán konania.

Svoj právny záver zdôvodní zo zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzali do úvahy a stranám konania dá odpoveď na podstatné a relevantné argumenty, aby riešenie konkrétneho právneho problému bolo jasné a zreteľne dané (rozhodnutia Ústavného súdu napr. sp. zn. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07).

7. Podľa § 396 ods. 3 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

V novom rozhodnutí o veci (v zostávajúcej časti) preto rozhodne súd prvej inštancie i o trovách tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

8. Toto uznesenie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods.1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods.2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods.1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods.2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)